

Τώρα τὰ σπίτζα μου πουλοῦν, τ' ἀμπέλια μου μοιράζουν, τὴν ἀγάπη μου μ' ἄλλον τὴν εὐλογάζουν.

Συνών. βλογῶ, παντρεύω, στεφανώνω. 2) Ἀμτβ. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Διγούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ. καὶ παθ. Κύπρ. προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου βλογιάς: Ἄσμ.

Τὴ φετινὴ τὴν ἀνοιξί, τοῦτο τὸ καλοκαίρι, μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ καὶ οὐλα τὰ παλληκάρια Διγούρ. Καὶ μετβ. προσβάλλω τινὰ διὰ τῆς νόσου βλογιάς Ἡπ.: Ἄσμ.

Νὰ μὴν εἶχ' ἔρθει ὁ Θεριοτῆς ὁ θλιβερός ὁ μῆνας, ποῦ βλόγισ' ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅλα τὰ παλληκάρια. Μετοχ. 1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τῆς εὐλογίας σύνηθ. 2) Ὁ ἔχων μικρὰ ἐκφύματα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Βλογιασμένις Ἰλαιές.

βλογιάρεις ἐπίθ. εὐλογαίς Μεγίστ. Νάξ. (Δαμαρ.) —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. ἰβλογιάρεις Λυκ. (Διβύσσ.) βλογιάρεις σύνηθ. βλογιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. βλουιάρ'ς Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβλογιάρεις Σύμ. ἀβλουιάρ'ς Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

1) Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας σύνηθ. Συνών. βλατ-τοκομ-μένος, βλογιαρός, βλογιδοκομμένος, βλογοκομμένος (ἰδ. βλογοκόβομαι), *βλογιοκομμενομούρης, βλογιδομούρης, βλογοκοφτός, βλογιομούρης. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον λειχήνας Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβλουιάρ'ς καὶ ἐπών. Μακεδ. (Βλάστ.)

βλογιαρός ἐπίθ. Νίσυρ. ἀβλουιαρός Μακεδ. (Βλάστ.) εὐλογιαρός Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βλογιάρεις κατὰ μετιπλασμόν.

Βλογιάρεις 1. ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐλένη, τὸν σιχαμερὸν | Τοῦρκον ἀγαπᾷ τὸν βλογιαρόν; Νίσυρ.

βλογιδᾶς ὁ, ἀμάρτ. βλοιδᾶς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας.

Ἀσθένεια τῶν χοίρων γεννῶσα εἰς τὸ δέρμα κηλίδας ὡς τὰ ἐξανθήματα τῆς νόσου εὐλογίας (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9, δι' ὃ πβ. βλογιδοκομμένος καὶ βλογιομούρης): Ἐχονσι τὸ βλοιδᾶ τὰ γουρούνια καὶ δὲ βοροῦμε νὰ δᾶ πουλήσωμε.

βλογιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοιδᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ φέρων ποικίλματα ὅμοια πρὸς τὴν σφραγίδα, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζονται τὰ βλογιδᾶ, ἤτοι οἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενοι ἄρτοι: Βλοιδᾶτη δεσέττα Συνών. βλογιδωτός.

βλογίδι τό, Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Χίος κ. ἄ. βλοῖδι Ἀμοργ. Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. κ. ἄ. βλοῖδ' Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.): Ἄσμ.

Φτάνουν, παπᾶ, τὰ γράμματα, φτάνουν καὶ τὰ βλογιδᾶ Κασταν. 2) Πληθ., ἡ τελετὴ τῆς στέψεως Ἰων. (Σμύρν.) Χίος κ. ἄ.: Φρ. Ὁ τὰ βλογιδᾶ σου! (εὐχὴ πρὸς τοὺς

μνηστευθέντας, συνών. φρ. Ὁ τὰ στέφανά σου!) Χίος. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τοῖς ἐκκλησίαις, ν' ἀνοίξουν τὰ μνημόρμα, ἴσως προφτάξ' ἡ μάνα της ἀπάνω Ὁ τὰ βλοῖδᾶ Σμύρν.

Γὰ πέ μου πέ μου, γέροντα, πλακώνω Ὁ τὰ βλοῖδᾶ; —Ἀν εἰν' ὁ μαῦρος σου γοργός, πλακώνεις Ὁ τὰ βλοῖδᾶ Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλόγα. 3) Ὁ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενος ἄρτος πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας φέρων τὴν καθιερωμένην σφραγίδα Ἀμοργ. Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8.

βλογιδοκομμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοῖδοκομμένος Ἀμοργ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τοῦ κομμένος μετοχ. τοῦ ρ. κόβω.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς εὐλογίας (ἐν τῷ ἐπίθ. τούτῳ τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἔχει τὴν ἀμάρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιάρεις.

βλογιομούρης ἐπίθ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ μούρη.

Βλογιοδοκομμένος, ὁ ἰδ. (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9): Δὲ δὸνε θεοῦ ἄδρα ἐκείνῳ τὸ βλογιομούρη (θεοῦ = θέλω).

βλογιδόσυκο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόσυκο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ σῦκο.

Εἶδος σύκου μικροῦ, στρογγύλου καὶ λευκοῦ.

βλογιδόχορτο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόχορτο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν κυκλάμινον.

βλογιδωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοῖδωτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Βλογιδᾶτος, ὁ ἰδ.: Βλοῖδωτὴ δεσέττα.

βλογικὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βλοῖτσᾶ Σύρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Εὐλογημένος, καλός, εὐοίωνος: Ἡ Τετάρτη εἶναι μέρα βλοῖτσᾶ.

***βλογιόγυρος** ὁ, βλόγυρους Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βλόγυρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ γῦρος. Τὸ βλόγυρους κατ' ἄνομ.

Ἡ κυκλικὴ ξυλίνη σφραγὶς διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας. Συνών. *βλογιστερό.

βλογοκόβομαι ἀμάρτ. βλουκόβουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. βλογοκομμένος κοιν. εὐλοκομμένος Ζάκ. βλουγοκουμμένους βόρ. ἰδιώμ. βλογοκομμένος ἐνιαχ. βλουγοκουμμένους Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) κ. ἄ. βλουγοκουμμένους Θεσσ. βλοῖκομμένος Ἡπ. βλουκομμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. βλογοκομμένος Πελοπ. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἄ.)—Λεξ. Βλαστ. 396 Δημητρ. βλουκομμένους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβλουγοκουμμένους Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. κόβομαι, δι' ὃ ἰδ. κόβω. Τὸ βλουκόβουμι, εὐλοκομμένος καὶ βλουκομμένους κατ' ἄνομ.

Ἀποκτῶ εἰς τὸ πρόσωπον οὐλὰς τῆς εὐλογίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῖν κόλλ'οι ἡ βλουγὰ κι βλουκόφκι τοῦ πρόσουπου τ'.

Μετοχ. βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Βλογιοκομμένος ἄντρας. Βλογιοκομμένη γυναῖκα. Βλογιοκομμένο κορίτσι - παιδί - πρόσωπο κττ.

Πβ. βλογιοχτυπιέμαι.

βλογιοκομμά ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογιοκόβομαι.

Βλογιοκομμάδα, ὁ ἰδ.: Ἔναι ἡ μούρη του γεμάτη βλογιοκομμές.

βλογιοκομμάδα ἡ, πολλαχ. βλογιουκουμμάδα Ἰμβρ. κ. ἄ. λογιokoμμάδα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλογιὰ καὶ κομμάδα.

Ἡ οὐλή τῆς νόσου εὐλογίας ἐνθ' ἄν.: Ὁλο βλογιοκομμάδες εἶν' τὰ μοῦτρα του Κρήτ. || Ἄσμ.

Ψηλὲ λυγνέ μου τσελεπῇ μὲ τσοὶ βλογιοκομμάδες, πέρασ' ἀπὸ τῇ δόρτα μου καὶ πὲ δγὸ μαδινάδες Κρήτ. Συνών. βλογιὰ 9 β, βλογιοκομμά, βουλλοκομμάδα.

* **βλογιοκομμενομούρης** ἐπίθ. βλογιοκομούρης Κρήτ.

Ἐκ κοῦ βλογιοκομμένος μετοχ. τοῦ βλογιοκόβομαι καὶ τοῦ οὐς. μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοκοφτὸς ἐπίθ. ἁμάρτ. βλογιοκοφτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. βλογιὰ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοφτὸς.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

* **βλογιομάννα** ἡ, ἄβλογιουμάννα Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐς. βλογιὰ καὶ μάννα.

Μέγα ἐξάνθημα γεννώμενον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος ἀπὸ εὐλογίαν (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μικρὰ ἐξανθήματα).

βλογιομούρης ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλογιὰ καὶ μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοτάψι τό, ἁμάρτ. βλογιουτάψ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλογιὰ καὶ ταψί.

Μετάλλινον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ψήνεται ὁ ἄρτος τῆς ἐκκλησίας.

βλογιοχτυπιέμαι ἁμάρτ. εὐλογιοχτυπιέμαι Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. χτυπιέμαι, δι' ὁ ἰδ. χτυπῶ.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Πβ. βλογιοκόβομαι.

* **βλογιστερὸ** τό, φλονίστιρον Θράκ. (Κωστ. Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *βλογιστῆς < βλογίζω < βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερό, δι' ἣν ἰδ. -ερός.

1) Ἡ ξυλίνη σφραγὶς μὲ τὴν ὁποίαν σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας, τὸ πρόσφορο Σουφλ. Συνών. βλογιόγυρος. 2) Ἀντίδωρον ἀπὸ τὸν ἄρτον τῆς λειτουργίας Κωστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8 γ.

βλογίτσα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Λιγουρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὸν πρόσφορον τῆς λειτουργίας Πελοπν. (Κίτ.

Μάν.) 2) Εὐφημητικῶς ἡ νόσος εὐλογία Πελοπν. (Λιγουρ.): Ἄσμ.

Μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ κι οὔλα τὰ παλληκάρια, ψιλὴ βλογίτσα τὰ πιασε, ψιλὴ σὰν τὸ πιτέρι.

βλογούδι τό, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγεννιάτ. Διηγ. 86 βλογουόδ' Σχιάθ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. βλογιὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Μικρὸς σφραγισμένος διὰ σταυροῦ ἄρτος προσφερόμενος ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα κατὰ τὴν προηγούμενην τῶν Χριστουγέννων νηστείαν.

βλογῶ, εὐλογῶ λόγ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Φάρασ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) εὐλογῶ Εὐβ. (Κάρυστ.) εὐλοῶ Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναῖδ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἄ. εὐογοῦ Τσακων. βλογῶ κοιν. βλογῶ σύνηθ. βλογοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βλογῶ βόρ. ἰδιώμ. βλογῶς Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) βλογῶς βόρ. ἰδιώμ. βλοῶ Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Σκυρ. Σύμ. κ. ἄ. βλοῶ Σκυρ. βλοῶ Κεφαλλ. κ. ἄ. βλοῶ Εὐβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. βλογῶ Ἀπουλ. βλογῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ὀβλογῶ Καππ. (Σινασσ.) βλογοῦ Τσακων. εὐλογίζω Καππ. (Σίλ.) Πόντ. εὐλοῖζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βλογίζω Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Φερτ.) βλογίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐλογῶ = λέγω περὶ τινος καλοῦς λόγους, ἐπαινῶ. Ὁ τύπ. εὐλογίζω καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Τωβ. 4, 12) «ἐυλογίσθησαν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῶν».

1) Ἐκφέρω λόγους εὐχαριστίας, εὐχαριστῶ Ἄνδρ.: Δὲ βλοῖς, μόνε θαμάξεις. β) Πιστεύω Πελοπν. (Κορινθ.): Αὐτὸς δὲ βλογαίει Θεὸ - Χριστό. 2) Μετ' ἀντικ. ἡ ἀπολύτως παρέχω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τοὺς κόπους του λόγ. σύνηθ. || Φρ. Εὐλογεῖτε (χαίρετιστήριος προσφώνησις πρὸς ἱερέα συνοδευομένη πολλάκις καὶ μὲ τὸ καλημέρα κττ.) πολλαχ. || Γνωμ. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται σύνηθ. || Παροιμ. Ἐμπρὸς 'ς τὸν μπαμπᾶ ὁ γιὸς δὲ βλογᾷ (παρόντος ἀρχηγοῦ ὁ ὑφιστάμενος οὐδὲν ἐνεργεῖ) Ζάκ. Ἰγὼ παππᾶς τῷ ἰσὺ βλογᾷς; (πρὸς τὸν προλαμβάνοντα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐνώπιον εἰδικοῦ) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κυρά μου, τὰ παιδάκια σου τὰ μωσκαναθρεμμένα, ὅπου τὰ βλόγα' ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγὰ ἡ μεγάλη Πελοπν.

Χριστέ μας, βλόγα τὰ σπαθιά, βλόγα μας καὶ τὰ χέρια Πελοπν. (Ὀλυμπ.)—Ποίημ.

Βλογᾷ τὸ πετραχήλι του, τὸ βάνει 'ς τὸ λαιμό του, γυρεύει νεκρολίβανο, φυσᾷ τὸ θυμιατό του

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 168. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Ὑψώνω τὴν δεξιὰν χεῖρα μὲ τὸν ἐκκλησιαστικῶς καθιερωμένον σχηματισμὸν τῶν δακτύλων πρὸς παροχὴν εὐλογίας κοιν.: Ὁ δεσπότης βλογαίει τὸ λαό. 3) Εὐδοκῶ, συγκατανεύω Νάξ.: Ἡ ἐλόησεν ὁ Θεὸς νὰ πάω 'γὼ (ἐκ παραμυθ.) 4) Συνάπτω ἀνδρόγυνον εἰς γάμου κοινωνίαν, στεφανώνω σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Σινασσ. Φερτ.): Ἄσμ. Ὡς τρέμ' ἡ γῆς μὲ τὸ σεισμό καὶ τὰ βουνὰ χαλοῦνε, ἐτοῦ θὰ κάμω ταραχὴ, ὁδὸ θὰ σὲ βλογοῦνε (ὁδὸ = ὁδαν) Κρήτ.

Τοῦρκος νὰ γίνῃ ὁ παππᾶς, ὅπου θὰ σὲ βλογήσῃ καὶ νὰ καῇ τὸ χεῖλῃ του, ὅπου θὰ σὲ φιλήσῃ

Χίος

